

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku C. Spółki z o.o. w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi we Wrocławiu
z udziałem zainteresowanej D. S.
o składki na ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 listopada 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 3 października 2014 r., sygn. akt III AUa 405/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 października 2014 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – w sprawie z wniosku C. Spółki z o.o. w W. (dalej jako: „wnioskodawca”) przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi we Wrocławiu przy udziale zainteresowanej D. S. o składki na ubezpieczenie społeczne – oddalił apelację C. Spółki z o.o. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 10 grudnia 2013 r., oddalającego odwołania wnioskodawcy od trzech decyzji z dnia 29 sierpnia 2011 r., którymi Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we Wrocławiu stwierdził, że zainteresowana D. S., jako wykonująca umowę o świadczenie usług w siedzibie płatnika składek C. Spółki z o.o. we Wrocławiu, podlega obowiązkowym ubezpieczeniom

emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu od 1 lipca do 31 sierpnia 2009 r. oraz ustalił dla płatnika podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia zainteresowanej.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną zaskarżył wnioskodawca – skargę oparto na pierwszej podstawie kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) wskazano na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wskazano, że „skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd II instancji w sposób oczywisty naruszył przepisy prawa materialnego, tj. art. 627 kc i art. 750 kc w zw. z art. 734 kc błędnie kwalifikując umowę o wykonanie konkretnego zadania - jako umowy starannego działania, podczas gdy rezultat powstały w wyniku podjętych w tym celu czynności jest wprawdzie nienamacalny, ale sprawdzalny i wykonany co było elementem istotnym dla stron tej umowy nie zaś dla osób trzecich mimo, że w jej wykonaniu brały udział. Powszechność umów, których przedmiot ma charakter niematerialny i nienamacalny jest już tak szeroka, że rozstrzygnięcie w tej materii wydaje się być konieczne dla zapewnienia gwarancji nienaruszalności prawa i jego pewności. Przyjęcie stanowiska Sądu II instancji za prawidłowe, prowadziłoby do wniosku, że wszelkie umowy o wykonanie jakichkolwiek umów, których przedmiotem są wytwory ludzi o charakterze niematerialnym nienamacalnym (w powszechnym tego słowa znaczeniu) to umowy starannego działania, podczas gdy wykonanie takich prac lub czynności - zwyczajowo już nazywanych wirtualnymi, a w powszechnym rozumieniu zawsze związanymi z konkretnym przyszłym efektem, jakiego oczekuje zamawiający, a zatem jest zgodne z istotą i charakterem prawnym umów o dzieło. Konsekwencją błędnej wykładni przepisu regulującego umowę o dzieło było ustalenie przez organ rentowy, że zainteresowany podlegał obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu oraz wypadkowemu i tym samym wydanie decyzji nakładających na wnioskodawcę obowiązek uiszczenia z tego tytułu składek za okres obowiązywania zawartej między stronami umowy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej

analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13 – Lex nr 1380967).

Odnosząc powyżej przedstawione założenia interpretacyjne na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyżej przedstawionych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Brakuje odpowiedniego wyводу – uwzględniającego stanowisko zaskarżonego rozpatrywaną skargą kasacyjną wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu – zawierającego argumentację, którą autor skargi wykazałby walor oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przedstawiane jako oczywiste – w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – naruszenie art. 627 k.c. i art. 750 w związku z art. 734 k.c. w okolicznościach sprawy w istocie sprowadza się do polemiki z poczynionymi ustaleniami stanowiącymi podstawę faktyczną zaskarżonego rozpatrywaną skargą kasacyjną wyroku Sądu drugiej instancji w zakresie kwalifikacji prawnej zawartej przez wnioskodawcę z zainteresowaną umową w tym z zasadniczymi jego ustaleniami, zgodnie z którymi w przedmiotowej umowie strony, pomimo nazwania

jej umową o dzieło, nie sprecyzowały w sposób zindywidualizowany konkretnego dzieła, a jedynie określiły, że przedmiotem umowy jest „realizacja świadczeń terapeutycznych w ramach programu wczesnej interwencji realizowanego przez Ośrodek Dziennego Pobytu”. Celem programu wczesnej interwencji była szeroko rozumiana rehabilitacja, która nie polegała na osiągnięciu efektu końcowego w postaci wyleczenia dziecka, gdyż nie można zagwarantować takiego efektu terapii. Celem było udzielenie dziecku pomocy bez możliwości określenia efektu. W umowie nie wskazano, jaki rodzaj dzieła ma być wykonany, brak jest zatem jednej z *essentialia negotii* umowy o dzieło, co wyklucza możliwość przyjęcia, że taka umowa strony wiązała. Czynności zainteresowanej jako wykonawcy umowy o dzieło zawartej z wnioskodawcą (spółką C.) nie prowadziły do powstania żadnego materialnego ani niematerialnego rezultatu. Ponadto – według Sądu drugiej instancji – nie można wskazać indywidualnego charakteru takiego rzekomego dzieła, którym według skarżącej miałyby być realizacja odpowiedniego programu rehabilitacji. Także rezultat umowy o dzieło powinien być obiektywnie osiągalny i w konkretnych warunkach pewny. W wypadku umowy o dzieło istotne jest osiągnięcie umówionego rezultatu, bez względu na rodzaj i intensywność świadczonej w tym celu pracy i staranności.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.